

РЕШЕНИЕ

№ 31

гр. Бургас , 12.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на седми юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Пламен Анг. Синков
Членове:	Светла М. Цолова Благой Г. Потеров

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова Нотева
в присъствието на прокурора Йовита Манолова Григорова (АП-Бургас)
като разгледа докладваното от Пламен Анг. Синков Наказателно дело за възобновяване № 20212000600100 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.420, ал.2 вр. чл.422, ал.1, т.5 от НПК. Образувано е по искане на осъденото лице ЯВ. М. Б. за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 25/2020г. по описа на Окръжен съд гр.Ямбол и отмяна на постановеното по него решение №92/02.11.2020г., с което е изменена присъда №4/08.01.2020г., постановена по НОХД № 149/2017г. по описа на Районен съд гр.Ямбол.

В искането се релевират всички касационни основания – по чл.348, ал.1, т.1, 2 и 3 от НПК /нарушение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание/ за възобновяване на наказателното производство по чл.422, ал.1, т.5 от НПК. Заявено е и основание за възобновяване по чл.423, ал.1 от НПК, по което ВКС се е произнесъл с решение № 164 от 27.01.2021г., постановено по н.д. № 767/2020г. на III н.о.

В искането са изложени доводи, че въззивният съд е допуснал съществени процесуални нарушения, засягащи правото на защита на осъдения. Изтъква се, че не са обсъдени възраженията за пороци на

първоинстанционната присъда, която в нарушение на чл.6, т.1 и т.3, б. „с“ от ЕКПЧ, както и чл.11, ал.1 и чл.303, ал.1 от НПК, е постановена от незаконен и предубеден състав и е основана на необосновано предположение във вреда на подсъдимия. Във връзка с правото му на защита счита, че въззивният съд е нарушил чл.12, чл.15, чл.55, чл.94, ал.1, т.9 и чл.253 от НПК, тъй като делото е разгледано и решено в отсъствие на подсъдимия и защитника му, независимо от изричното изявление на подсъдимия, че желае лично да участва в процеса и отказва му делото да бъде разгледано в негово отсъствие при условията на чл.269 от НПК, в резултат от което той е бил лишен от правото на последна дума и от възможността да изрази своето отношение към обвинението. Излагат се доводи и за нарушение на материалния закон. Осъденият счита, че са налице основания за приложението на чл.9, ал.2 от НК, които въззивният съд е пренебрегнал. Посочва, че е предприел необходимите действия за възстановяване на правоспособността му като е преминал шофьорски курс, медицински преглед и психологическо изследване, което е видно от представената по делото справка за нарушител/водач, в която е отразен Протокол № 1592/10.06.2015г. за възстановяване на категория „В“. Сочи, че въз основа на този протокол му е издадено и СУМПС № 283168970 от 13.12.2016г. след заплащане на дължимите глоби. Предвид изложеното и с оглед разпоредбата на чл.154, ал.4 вр. ал.3 и ал.1 от ЗДвП счита, че към датата на инкриминираното деяние 03.09.2016г. той е бил правоспособен водач, макар и да не е имал удостоверяващ документ, поради невъзможността му да заплати своевременно задълженията си към Държавата. Счита, че извършеното от него макар и формално да осъществява признаците на предвидено в закона престъпление, поради своята малозначителност не е общественоопасно или неговата обществена опасност е незначителна. На последно място като несправедливи са оспорени и определенията от въззивната инстанция наказания.

В допълнително изложение към искането за възобновяване е въведен допълнителен аргумент за несъставомерност на деянието, тъй като осъденият Б. не е подписвал наказателно постановление от 17.07.2015г. във връзка с извършено нарушение на 22.05.2015г. В тази връзка оспорва като неправилно заключението на приетата от решаващите съдилища графическа експертиза,

която е установила авторството на положения в постановлението подпис. Твърди се, че същата е извършена на копие, а не на оригинал на документа, което е повлияло на нейната достоверност. Счита, че по делото не е установено по безспорен начин, че осъденият е подписал наказателното постановление, за което е допринесъл и отказът на съда да назначи повторна експертиза. Относно наложеното му наказание лишаване от свобода сочи, че то не е мотивирано и е значително завишено – доближаващо се до горния предвиден в закона размер. Счита, че неправилно са взети предвид нарушения и глоби за минали периоди, които не са относими към периода на инкриминираното деяние. Възражава, че при определяне на наказанието съдът не е взел предвид всички смекчаващи отговорността обстоятелства, а на отегчаващите е придал значение, каквото те нямат. Счита, че неправилно му е наложено наказание лишаване от право да управлява МПС, съгласно чл.343г от НК, каквото не е предвидено във връзка с повдигнатото му обвинение. В допълнение посочва, че незаконосъобразно му е била наложена мярка за неотклонение задържане под стража от РС – Ямбол, въпреки представените медицински документи. Моли да бъде признат за невинен по повдигнатото обвинение, поради липса на умисъл да нарушава обществения ред и да застрашава живота и здравето на хората. Алтернативно моли за приложение на чл.9, ал.2 от НК. При установяване на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, моли за връщане на делото на първоинстанционния или въззивния съд с оглед тяхното отстраняване. Заявено е искане и за намаляване на определеното наказание с приложение на разпоредбата на чл.55 от НК.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция искателят – осъдено лице ЯВ. М. Б., редовно призован чрез защитника си, не се явява. Явява се упълномощеният защитник адв. Т.Д. от АК – Бургас. Защитникът поддържа искането за възобновяване на наказателното производство, като акцентира на три от посочените в него възражения: съществено процесуално нарушение, изразяващо се в провеждане на съдено заседание на 29.09.2020г. в отсъствието на подсъдимия и на защитника му, оспорване заключението на съдебно графическата експертиза и прилагане на чл.9, ал.2 от НК, поради придобита от подсъдимия правоспособност за управление на МПС към датата на извършване на инкриминираното деяние. Моли за отмяна на присъдата на

РС – Ямбол и връщане делото на същия съд за разглеждане на делото по същество при спазване на установената от закона процедура.

Пред настоящата инстанция прокурорът от Апелативна прокуратура – Бургас изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване и предлага същото да бъде оставено без уважение. Излага доводи, че по делото е безспорно доказано както от обективна, така и от субективна страна, че подсъдимият, въпреки възстановената си правоспособност като водач на МПС, е управлявал лек автомобил в нарушение на чл.343в, ал.2 от НК, тъй като не е имал свидетелство за правоуправление, изискуемо съгласно чл.150а, ал.1 от ЗДвП. Намира за правилно определеното от двете съдебни инстанции наказание лишаване от свобода, при налагането на което са изследвани всички смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства. Подчертава предходната съдимост на подсъдимия и многобройните наказания, които са му наложени по административен ред за нарушаване на правилата за движение по пътищата, като посочва, че те значително завишават обществената опасност на дееца, което изключва приложението на чл.9, ал.2 от НК.

Апелативният съд, след преценка на материалите по делото и като съобрази доводите на страните, в пределите на правомощията си прие следното:

Искането за възобновяване на наказателното производство е процесуално допустимо. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК – атакувана е влязлата в сила на 02.11.2020г. присъда №4/08.01.2020г. по НОХД № 149/2017г. на ЯРС, потвърдена с решение №92/02.11.2020г., постановено по ВНОХД № 25/2020г. на ЯОС. Посочени са основания по чл.422, ал.1, т.5 вр. чл.348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от НПК. Искането е направено в срока по чл.421, ал.3 от НПК. Разгледано по съществото си, в контекста на очертаната аргументация, искането на осъденото лице е **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНО**. Съображенията за това са следните:

С присъда № 4 от 08.01.2020 г., постановена по НОХД № 149/2017 г. по описа на Ямболския районен съд, подсъдимият ЯВ. М. Б. е бил признат за виновен в това, че на 03.09.2016 г. в 22.30ч. в гр.Ямбол по ул. „Николай Петрини“ до кръстовището с ул. „Преслав“, в посока към ул. „Г.Дражев“ е

управлявал МПС лек автомобил „Мерцедес Ц 430 Л“ с рег.№ СА ... ТМ, без да притежава съответното свидетелство за управление на МПС, в едногодишен срок от наказването му по административен ред с НП №15-4332-013637/17.07.2015г. на Началник отдел ПП при СДВР, влязло в сила на 23.12.2015г. за управление на МПС, поради което и на основание чл.343в, ал.2 вр. чл. 54 от НК му наложил наказание една година и шест месеца лишаване от свобода, което да бъде изтърпяно при първоначален „общ“ режим, както и глоба в полза на Държавата в размер на 1000.00 /хиляда/ лева.

Със същата присъда на основание чл.343г от НК Б. е лишен от право да управлява МПС за срок от три години.

Присъдени са разноски.

С въззивно решение № 92 от 02.11.2020 г., постановено по ВНОХД №25/2020 г. по описа на Ямболския окръжен съд присъдата е изменена в санкционната част, като наложеното наказание лишаване от свобода е намалено от една година и шест месец на една година, а наказанието глоба от 1000 на 600 (шестстотин) лева. Отменено е наложено наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от три години на основание чл.343г вр. чл.37, ал.1, т.7 от НК. В останалата част присъдата е потвърдена.

Всички възражения, които се съдържат в искането, с което се сезира настоящият съд, освен това за допуснато съществено процесуално нарушение, чрез разглеждане на делото пред ЯОС в съдебно заседание на 29.09.2020г. в отсъствие на подсъдимия и защитника му, вече са правени пред решаващите инстанции, които са им дали мотивиран отговор.

Неоснователно е направеното в искането възражение за нарушение на закона по смисъла на чл.422, ал.1, т.5 във вр. с чл.348, ал.1, т.1 от НПК, изразяващо се в обективна и субективна несъставомерност на деянието по чл.343в, ал.2 от НК.

Възражението на осъдения се основава на предприетите от него действия за възстановяване на правоспособността му като е преминал шофьорски курс, медицински преглед и психологическо изследване и на 10.06.2015г. подал в КАТ Протокол № 1592/10.06.2015г. за възстановяване на категория „В“, въз основа на който му е издадено и СУМПС № 283168970 от

13.12.2016г. след заплащане на дължимите глоби. Осъденият твърди, че с оглед на изложеното е смятал себе си за правоспособен водач към датата на инкриминираното деяние 03.09.2016г., поради което не е имал пряк умисъл за извършване на престъплението.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно възражението за несъставомерност на деянието от субективна страна. Както правилно са отбелязали и двете инстанции по същество, придобиването на правоспособност по чл.154, ал.4 вр. ал.3 и ал.1 от ЗДвП е само един от елементите на сложния фактически състав по възстановяването на правото да се управлява МПС. Необходимо условие, съгласно императивната норма на чл.150а, ал.1 от ЗДвП, е придобиването на свидетелство за управление на МПС, каквото осъденият не е притежавал към датата на извършване на деянието. Незнанието на закона не оправда осъдения, напротив след като той е преминал повторно обучение и отново е придобил правоспособност, това предполага, че е запознат с правата и задълженията си като водач на МПС, уредени в Закона за движение по пътищата и правилника към него. Ето защо, възражението за липса на пряк умисъл при извършване на деянието, като елемент от състава на престъплението, е неоснователно.

На изложените вече данни за придобита от осъдения към инкриминираната датата правоспособност за управление на МПС е основано и възражението му за малозначителност на деянието по смисъла на чл.9, ал.2 от НК. Доводите в тази насока настоящият съд намира за неоснователни.

Разпоредбата на чл.9, ал.2 от НК е обща, като приложимостта ѝ се разпростира спрямо всички престъпления, визирани в особената част на НК. При преценката дали деянието е малозначително или не, се държи сметка за специфичната обществена опасност на конкретното деяние и конкретния деец. Въпросът дали извършеното от подсъдимия деяние е малозначително се разрешава при съвкупна преценка на всички елементи на състава на даденото престъпление, като от значение са както характерът на обекта на посегателство, степента, в която той може да бъде засегнат, особеностите на конкретното деяние, с оглед конкретната възможност, която то създава за засягане на обекта, степента на застрашаване на обекта, така и характеристиките на дееца, които се отразяват на обществената опасност на

неговата личност. Тези обстоятелства са различни за отделните казуси и налагат внимателен анализ относно резултата на конкретното и комплексно въздействие върху обществените отношения.

Законосъобразно, обсъждайки данните по делото, разкриващи степента на обществената опасност на процесното деяние и личността на осъдения Б., въззивният съд е приел, че съвкупната им обективна оценка не дава основание за оправдаване на последния в хипотезата на чл.9, ал.2 от НК. Действително, приобщените по делото доказателства подкрепят твърдението на защитата, че извършеното деяние не се характеризира с висока степен на обществена опасност. Същевременно въззивният съд правилно е отбелязал, че предходната съдимост на осъдения, включително за деяния по чл.343в, ал.1 и ал.2 от НК, както и многократните му наказания по административен ред за нарушаване на ЗДвП, го характеризират като системен нарушител, който не зачита установените правила за движение по пътищата и не се е поправил въпреки многобройните наложени му до момента наказания. Изложеното сочи на значително завишена обществена опасност на дееца, която изключва възможността за приложение на чл.9, ал.2 от НК. Съвкупната преценка на изложените обстоятелства не обосновава явна незначителност на обществената опасност на извършеното престъпление, поради което с осъждането на Б. по чл.343в, ал.2 от НК не е допуснато нарушение на материалния закон.

Неоснователно е твърдението, че като е приел за правилно заключението на съдебно графическата експертиза, установяваща, че подписът, поставен на наказателно постановление №15-4332-013637/17.07.2015г. на Началник отдел ПП при СДВР, е на осъдения Б., въззивният съд е допуснал престъплението да остане неизяснено от обективна страна. Изпълнителното деяние на престъплението по чл.343в, ал.2 от НК е управление на МПС без свидетелство за управление, след като лицето вече е било наказвано по административен ред за същото нарушение. В конкретният случай връчването на посоченото наказателно постановление е извършено на 15.12.2015г. и е влязло в сила на 23.12.2015г. близо девет месеца преди подсъдимият да извърши инкриминираното деяние на 03.09.2016г. Това обстоятелство е установено по безспорен начин от решаващите съдилища въз основа на задълбочена оценка на събраните по делото доказателствени

материали, включително и на съдебно графическата експертиза на подписа на осъдения. Управлението на МПС от страна на осъдения се потвърждава и от свидетелите – полицейски служители Ж.Ч. и В. В., извършили проверка на Б. в качеството му на водач на лек автомобил „Мерцедес“ на процесната дата. Те също така свидетелстват и за извършена от тях проверка, установяваща, че осъденият е бил с отнето свидетелство за правоуправление на МПС, поради изчерпан брой контролни точки, за което са съставили АУАН. Обстоятелството, че Б. е управлявал лекия автомобил именно след като е бил наказан с влязло на 23.12.2015г. наказателно постановление за извършено на 22.05.2015г. нарушение на ЗДвП, се доказва от заключението на съдебната графическа експертиза, която по категоричен начин установява че подписът, положен в края на документа е на осъдения и удостоверява запознаването му с наказателното постановление. Възражението, че експертното заключение е извършено върху негоден материал за изследване - копие от наказателното постановление, вместо оригинал, е неоснователно. Експертизата е извършена от компетентно вещо лице, което е дало конкретен и аргументиран отговор на поставената задача, като е отчело особеностите на предоставените му източници за сравнителен анализ. Ето защо, настоящият съдебен състав не намира основание да се съмнява в правилността на експертното заключение, на което обосновано са се позовали и решаващите съдилища при постановяване на своите актове.

Апелативен съд Бургас не намира основание и в искането на осъдения Б. за намаляване на наложеното му наказание под предвидения в закона минимум. В приложимата материална норма чл.343в, ал.2 от НК са предвидени две кумулативни санкции: лишаване от свобода от една до три години и глоба от петстотин до хиляда и двеста лева. Въпреки, че въззивният съд е установил баланс на смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства, наложеното на осъдения наказание лишаване от свобода е на предвидения в закона минимум от една година, а наказанието глоба в размер от 600 лв. е близко до законовия минимум от 500 лева. Наложено от първоинстанционният съд наказание лишаване от право да управлява МПС е отменено от въззивния съд, поради което не е предмет на изследване в настоящото производство. Ето защо, е неоснователно възражението в искането, че наложеното наказание се доближава до горния предвиден в

закона предел.

Настоящият съдебен състав счита, че правилно е решен въпроса за вида и размера на наложеното наказание лишаване от свобода, въпреки неправилно отчетените от съдилищата смекчаващи вината на осъденото лице обстоятелства. Както първоинстанционният, така и въззивният съд са пропуснали да отчетат добрите трудови характеристични данни на осъденото лице, същевременно неправилно са приели като положително качество младата му възраст. Това обстоятелство предполага, че лицето е в такава възраст, в която корекционните процеси протичат по-бързо и лесно. В конкретния случай въпреки, че е бил на 27 години към датата на извършване на процесното деяние, съдебното минало на подсъдимия, както и данните за многократно незачитане на правилата за движение по пътищата, показват установен модел на поведение, изразяващ се в незачитане на законовите норми и липса на повлияване от наложените санкции, които изключват възможността младата му възраст да се вземе предвид като смекчаващо вината обстоятелство.

Неправилно като смекчаващо вината обстоятелство е отчетен дългият период от извършване на престъплението до налагане на наказанието. Безспорно са налице данни, че забавянето не се дължи на органите на съдебната власт. Не може да се каже, че процесуалното поведение на осъдения е безупречно. Той многократно не е бил намиран на посочения от него адрес за връчване на призовки, не поддържа регулярна връзка със защитника си, което е пречка да бъде уведомен и чрез него, а съдебно-медицинската експертиза е установила, че посочените от него пред първоинстанционния съд заболявания не представляват пречка за явяването му в съдебно заседание. Намаляването на наказанието поради неразумен срок на наказателното производство означава да се допусне осъденият да черпи права от собственото си недобросъвестно поведение.

Правилно са отчетени отегчаващите вината обстоятелства — обремененото му съдебно минало и множеството нарушения на правилата за движение по пътищата, за които Б. е бил санкциониран по административен ред.

От данните по делото не се установяват предпоставки за допълнително

смекчаване на наказателната отговорност, поради което правилно наказанието е индивидуализирано в рамките на предвиденото от закона, съобразно разпоредбата на чл.54 от НК. Действително, по отношение на осъденото лице са налице смекчаващи вината обстоятелства, но те не са достатъчни, за приложението на чл.55, ал.1, т.1 от НК, съответно на чл.55, ал.2 от НК, тъй като не са нито многобройни, нито с изключителен характер. Наличието на отегчаващи вината обстоятелства значително завишава обществената опасност на дееца, поради което решаващите съдилища е следвало да определят наказанието при баланс на смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства. Предвид изложеното, наложените на осъдения наказания: лишаване от свобода, което е на предвидения в закона минимум – една година и 600 лева глоба, което е по-близо до минимума, отколкото до средната стойност от 850 лева, представляват значително снизхождение. В този смисъл, не е налице основание за намаляване на наказанията лишаване от свобода и глоба, под най-ниския предвиден в закона предел. Съгласно разпоредбата на чл.348, ал.5 от НПК, наложеното на един подсъдим (осъден) наказание е явно несправедливо, когато то очевидно не съответства на степента на обществена опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите по чл.36 от НК. В настоящият случай, такова несъответствие съобразно гореизложените съображения не е налице. Не е налице и една от обективните предпоставки за прилагане института на условното осъждане, предвид предходното осъждане на Б. по ЧНД №465/2015г. по описа на СРС в сила от 27.03.2015г., с което на основание чл.25, ал.1 от НК е определено едно общо наказание в размер на една година лишаване от свобода по присъди, постановени по НОХД № 9017/2012г., НОХД № 9861/2012г. и НОХД № 11520/2012г., всички на СРС. Изпълнението на така определеното наказание е отложено за изпитателен срок от три години, в рамките на който на 03.09.2016г. е извършено процесното престъпление. Ето защо разпоредбата на чл.66, ал.1 от НК е неприложима.

С искането осъденият е посочил две нарушения на процесуалните правила като основание за възобновяване на наказателното производство по чл.422, ал.1, т.5 във вр. с чл.348, ал.1, т.2 от НПК.

Първото от тях, че въззивният съд не е обсъдил възраженията на

защитата за съществени процесуални нарушения, допуснати от първоинстанционния съд, състоящи се в постановяване на присъдата от незаконен/предубеден състав, не се подкрепя от данните по делото. Видно от мотивите на въззивното решение, Ямболският окръжен съд е обърнал специално внимание на този въпрос, като е изложил съображения по всички повдигнати от защитата доводи. Апелативен съд – Бургас намира за правилно решението на въззивния съд, доколкото посочените процесуални действия по определяне на наказанието за процесното деяние, налагане на мярка за неотклонение на подсъдимия (осъден в настоящото производство) „задържане под стража“ и налагане на глоба на защитника му, не са извършени немотивирано и извън процесуалната компетентност на първоинстанционния съд.

За пръв път пред Апелативен съд – Бургас осъденият повдига възражение за нарушаване на правото му на лично участие в процеса, след като в проведено открито съдебно заседание на 29.09.2020г. въззивният съд е приключил съдебното следствие, преминал е към пледоариите и е обявил делото за решаване при отсъствието на подсъдимия и неговия защитник.

За да извърши гореописаните процесуални действия въззивният съд е приел, че е налице редовно призоваване, както на подсъдимия, така и на защитника му, при следната фактическа обстановка:

Подсъдимият Б. е бил търсен неколkokратно за призоваване за съдебно заседание на 29.09.2020г. на посочения от него адрес, където не е бил намерен. Била е спазена процедурата по чл.180, ал.3 от НПК като призовката е връчена за подсъдимия чрез неговия защитник адв. Н.А. на 10.09.2020г. (л.72 и л.73 от въззивното дело). На 29.09.2020г. по електронната поща на ЯОС е пристигнала молба от адв. А., с която той посочил, че след направена справка в деловодството на съда е установил, че подзащитният му отново не е редовно призован. Защитник заявил, че не се е свързал с подсъдимия Б. и не е успял да го уведоми своевременно за насроченото за същата дата съдебно заседание. Изразил мнение, че нередовната процедура по призоваване на подсъдимия, който изрично е изявил желанието си да участва лично в производството, е абсолютна процесуална пречка за даване ход на делото.

В съдебно заседание на 29.09.2020г. ЯОС е приел, че подсъдимият Б. и

защитникът му адв. А. са редовно призовани. Съдът се позовавал на декларации от служителите в наказателно отделение, че адв. А. не е правил справка за призоваването на въззивника-подсъдим за съдебното заседание, поради което е приел, че защитникът е узнал за нередовното призоваване от подсъдимия, с когото противно на посоченото в молбата поддържа контакт.

Апелативен съд - Бургас намира, че Ямболският окръжен съд не е изпълнил императивните законови предписания, гарантиращи правото на лично участие на подсъдимия в наказателния процес. Въззивният съд неправилно е интерпретирал обстоятелствата, свързани с уведомяването на жалбоподателя Б. за датата на провеждане на въззивното съдебно заседание, което е довело до незаконосъобразно даване ход и разглеждане на делото, и като краен резултат е довело до лишаване на подсъдимия от правото на лично участие във въззивното производство.

Правото на лично участие на подсъдимия в наказателния процес е гарантирано от закона, чрез разпоредбите на чл.15 и чл.55, ал.1 и ал.2 от НПК. Вярно е, че съгласно чл.329, ал.2 от НПК присъствието на подсъдимия в съдебно заседание е задължително по дела с обвинение за тежко престъпление, каквото деянието по чл.343в, ал.2 от НК не е. Въпреки това подсъдимият е заявил изрично желанието си да се ползва от правото си по чл.55, ал.1 от НПК за лично участие в съдебното производство и не го е оттеглял до края на процеса. Предвид изложеното за съдилищата възниква задължението да осигурят присъствието на подсъдимия Б. в провежданите съдебни заседания, чрез своевременното му призоваване и да не дават ход на делото при негово отсъствие в резултат на нередовно призоваване. Разглеждането на делото без участието на страните е възможно, само когато те са надлежно уведомени за съдебното заседание, но не са се явили без уважителни причини, или в изрично предвидените хипотези на чл.269, ал.3 НПК. В този смисъл е и практиката на ВКС (Решение № 551/22.01.2014г. по н.д. № 2072/2013г., 2-ро н.о.).

Присъствието на подсъдимия при извършване на процесуалната дейност се обезпечава преди всичко чрез призоваване по реда на чл.178 от НПК. С оглед същественото значение на процесуалните гаранции, осигуряващи правото на лично участие в производството, е възможно да се

използват алтернативни методи на призоваване чрез органите на НС „Съдебна охрана“ и МВР. В краен случай е допустимо обявяването на подсъдимия за държавно издирване, задържането му и принудителното му довеждане за съдебно заседание.

В разглеждания случай, за да приеме, че са били налице предпоставките за разглеждане на делото в отсъствие на подсъдимия, въззивният съд е пренебрегнал предоставената от защитника информация, че поради липса на контакт с Б., последният не е бил надлежно призован, недопустимо е основал решението си да разгледа делото въз основа на предположение за знанието на подсъдимия за датата на заседанието. Съдът не е отложил съдебното заседание за друга дата, нито се е възползвал от предоставените му от закона възможности за алтернативни методи за призоваване. Това е довело до лишаване на подсъдимия от защита в последното и най-съществено заседание, при което съдът е приключил съдебното следствие, изслушал е пледоариите (в случая само на прокурора) и е обявил делото за решаване. Подсъдимият и неговия защитник са били лишени от правото изразят становището си по събраните доказателства, да заявят отношението си по повдигнатото обвинение, а подсъдимия и от последна дума.

При тези данни, настоящият съд намира за основателни залегналите в молбата за възобновяване съображения на осъдения за допуснато нарушение на правото му да участва лично във въззивното производство. Фактите по делото не доказват недвусмислено, че жалбоподателят-подсъдим е знаел за насроченото съдебно заседание и не се е явил без уважителна причина, защото се е отказал от правото си на лично участие. Въззивният съд е допуснал нарушения на чл.15 и чл.55, ал.1 и ал.2 от НПК, като е дал ход на делото в съдебно заседание на 29.09.2020г. и го е разгледал, без да използва изчерпателно предвидените в закона способности за призоваване зачитане правата на подсъдимия в наказателния процес и без да му осигури пълноценно реални възможности за тяхното упражняване. Констатираното съществено нарушение по чл.348, ал.3, т.1 от НПК следва да бъде отстранено, като въззивното съдебно производство бъде възобновено, постановеното по него решение бъде отменено, а делото - върнато за ново разглеждане на въззивната инстанция от стадия на съдебното заседание. Останалите посочени и разгледани възражения за допуснати нарушения на материалния и

процесуален закон са неоснователни. Неоснователно и е искането да бъде възобновено съдебното производство още от първоинстанционната фаза, тъй като пред районния съд не са допуснати нарушения, които въззивната инстанция да не може да отстрани, съобразно правомощията си по чл.314 и чл.337 от НПК.

Водим от горното, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ВЪЗОБНОВЯВА производството по ВНОХД № 25/2020г. по описа на Окръжен съд гр.Ямбол, като

ОТМЕНЯ постановеното решение № 92/02.11.2020г. и **ВРЪЩА** делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____